

II.

Endelig saas en ensom Skikkelse oppe paa Strandbakkerne. Det var Emanuel. Han bar en lys Sommerfrakke over den ene Arm og gik med hastige Skridt ned imod Byen. Da han fik Øje paa den ventende Skare udenfor Forsamlingshuset, fremskyndede han yderligere sin Gang, og et Par Minutter efter stod han ved Indgangsdøren.

Hans Ansigt var — trods Varmen og den hurtige Marsch — ualmindeligt blegt og røbede en nervøs Ophidselse, der gav det et ganske fremmed Udseende. Med tavse Haandtryk hilste han aandsfraværende paa Væver Hansen og et Par andre af de omkringstaaende Mænd, hvorpaa han straks traadte ind i Salen.

Her forstummede øjeblikkelig al Samtale, og rundt om langs Væggene strakte man Hals for at komme til at se. Med sine lange, abeagtige Arme banede Væver Hansen ham Vej gennem Mængden og førte ham op til den øverste Ende af Salen, hvor han bød ham Sæde paa Hæderspladsen, en Kurvestol med hullet Sæde.

Efter at der her var vekslet et Par Ord imellem dem, besteg Væveren Talerstolen og trak en Sangbog frem af sin Baglomme. Med Bogen